

Szabó Enikő: Téli segítség

Az őszt elmúlt, beköszöntött a tél, a fagy, a hóvihár. Hideg volt minden este-nappal, csak a kastélyban volt jó meleg, ahol a kandallóban folyamatosan égett a tűz. Az emberek fáztak, dideregtek, összebújtak, hogy melegítsék egymást a hideg otthonukban. Csak a grófnő, Sennyey Elza látta a szenvedést, amit a hideg évszak okozott. Ő, a párkányról nézte a nép keserves kínjait, majd hirtelen azt mondta az öröknek:

-Gyorsan, minden takarót szétosztani a népnek! Siessetek!

Az összes szobában nyüzsgés támadt. Egy-egy talicskán 50-60 takaró egyensúlyozott, nehogy leessen. Mándok szegény polgárai mind a kastély előtt álltak és vették át a melegítőt. A faluban csendesedett a hóvihár, de ettől csak rosszabb lett, ugyanis a fagy sokkal erősebb lett. Jégvirág csillogott minden ablakon, a fákat és minden mást zúzmara borított. Elza újból szétnézett, majd kiáltott:

-Mindenki jöjjön össze a kastély elé! A szakácsok főzzenek meleg levest! Készüljünk arra, hogy sok vendéget kell fogadnunk!

A főtéren gyülekezni kezdtek a fiatalok, idősek, kis –és nagycsaládok.

-Köszöntelek titeket! - mondta a grófnő - azért gyűltetek itt össze, hogy vendégül lássalak titeket a kastélyomban! Természetesen finom, meleg ételt is kaptok!

A mándoki emberek először nem akartak hinni a kastély úrnőjének, majd váratlan ujjongásba törtek ki. Tolakodva mentek be az ajtón. Aki beért meleg levegő csapta meg az arcát, majd az orrát a finom leves illata. Az ebédlőbe egymás után jöttek és jóízűen fogyasztották el az ízletes levest.

Az éjszaka folyamán ismét hóesés borította el Mándokot. Az emberek boldogan nézték a kastély ablakából a hulló hópelyheket. Szívüket megtöltötte az öröm és boldogság érzése. Ugyanakkor büszkék is voltak, hogy ilyen jószívű és adakozó grófnőjük van.

Sennyey Elza ezzel is bebizonyította, hogy akármilyen problémája van a szegény mándoki embereknek, hozzá bármikor fordulhatnak segítségért.